

BRAD

(FOUR BEES, deel 1)

Joanna South

Brave New Books

Korte inhoud

Deel 1

Brad

Joanna South

Brad schrijft voor een muziekmagazine “Music”. De artikelen zijn gewild! Er wordt een fotografe aangetrokken om bij de artikelen professionele foto’s te maken. Tia Savage is de fotografe en zij leert Brad al kennen voordat ze gevraagd wordt om voor het blad fotografe te worden. Zij is bezig met een fotowedstrijd en heeft foto’s nodig van kinderen. Toevallig is Brad op zijn neefje Tim aan het passen als ze elkaar ontmoeten. Tia heeft een stalker en allerlei ontwikkelingen beletten om haar werk goed uit te voeren. Brad vindt haar heel erg leuk, maar Tia is afhoudend. Zullen ze een setje worden of toch niet?

1.

Het was een heerlijke dag, de zon schijnt aan een strakblauwe lucht en mensen zijn vrolijk en lachen veel. Dus een heerlijke dag om foto's te nemen van die mensen, die het naar hun zin hebben en genieten van hun dag met geliefden. Momenteel had Tia Savage geen opdracht om ergens foto's te maken, dus ze had alle tijd om eens lekker vrij te kunnen fotograferen. Ze had er zin in en met haar camera in haar hand liep ze in het park rond om te kijken of ze van iemand een foto kon nemen. Met toestemming uiteraard, want ze wilde foto's maken voor een wedstrijd later dat jaar. Komend weekend had Tia een opdracht om een band te fotograferen tijdens een concert. Dat was spannend, dus eerst een dagje lekker ontspannend bezig zijn, was wel iets wat ze nodig had. Zolang was ze nog geen freelancer, maar had ze ook via een krant redelijk veel werk kunnen bemachtigen. Ze moest wel haar huisje kunnen bekostigen en haar vaste lasten kunnen betalen. Het was belangrijk voor haar om zichzelf te kunnen bedruipen.

In het park aangekomen, kijkt ze eerst goed om haar heen met wie ze in contact kon komen om een foto te mogen maken. In de speeltuin zijn enkele kinderen aan het spelen, op de glijbaan, op het klimrek, op de schommels, maar ook zijn ze in het zand aan het spelen. Mogelijkheden genoeg om een mooie foto te kunnen maken. Eerst maar eens vragen of de ouders of verzorgers dat goed vinden. 'Meneer, mag ik u iets vragen?'

De heer kijkt op en ze ziet, dat het best een jonge man is. 'Ja hoor, vraag maar', beantwoordt hij haar vraag.

'Welk kind is uw kind', vraagt ze hem dan maar.

De man kijkt haar een beetje vreemd aan en na een intense blik op haar vertelt hij haar; 'Ik heb geen kinderen.'

'Och, sorry', hakkelt ze een beetje.

Dan beweert de man dat hij met zijn neefje hier is, omdat zijn nicht weg moest.

'Okay, dan heb ik toch nog een vraag.'

'Ja, welke dan', vraagt hij?

'Zou ik je neefje mogen fotograferen?'

'Hoezo', vraagt de man dan.

'Uh, gewoon, ik wil meedoen aan een fotowedstrijd en ik wil graag iets met spelende kinderen doen.'

Hij kijkt haar indringend aan en daarom zegt ze tegen hem; 'Ik ben professioneel fotograaf.'

Dan is het een tijdje stil, omdat de man na aan het denken is, waarop ze hem tegemoetkomt.

‘Ik wil best een overeenkomst met je tekenen voor de privacy van je neefje en natuurlijk ook voor zijn vader en moeder.’

‘Ja, ik geloof dat mijn nicht dat wel zou willen.’

Daarop pakt ze haar fototas en haalt er een overeenkomst uit en vraagt naar de naam van de jongen en schrijft het op de overeenkomst en overhandigt deze aan de man. De oom van het jongetje is duidelijk verrast dat ze de overeenkomst in haar tas heeft. Hij leest hem goed door en ziet dat ze dit vaker bij de hand moet hebben gehad, want hij tekent de overeenkomst meteen, nadat hij zijn nicht heeft gebeld en vertelt de fotografe dat ze akkoord zijn.

‘Dank je wel voor je medewerking.’

Daarna pakt ze direct haar camera en begint geconcentreerd foto's te nemen. Het jongetje heeft niet in de gaten dat ze foto's aan het nemen is, want hij speelt gewoon verder. Hij is in het zand met een emmertje en een schep bezig, het puntje van zijn tong hangt rechts uit zijn mond. Zo ingespannen is het jongetje aan het spelen. Hij heeft duidelijk geen benul van zijn omgeving.

Dan vraagt Tia aan zijn oom hoe hij heet en de man antwoordt; ‘Dit is Tim.’ Tia loopt naar de jongen en vraagt hem wat hij aan het maken is. Tim kijkt op naar haar en daarna naar zijn oom, maar zegt niets. Tia zet maar een stap achteruit, want ze voelt aan dat Tim best verlegen is. De man gaat bij zijn neefje zitten en praat zachtjes met hem. Ondertussen kijkt Tim haar telkens aan en geeft zijn oom antwoord net zo zacht als zijn oom hem vragen stelt. Dan gaat Tim's oom weer terug naar de rand van de zandbak en laat Tim zijn ding doen. Tia kijkt de man eerst aan, maar die zegt niets en kijkt alleen maar naar zijn neefje. Ze gaat ook op de rand zitten en maakt nog meer foto's zonder de jongen nog iets te vragen.

Dan opeens begint Tim te praten en wel tegen haar, niet tegen zijn oom. ‘Ik ben een grot aan het maken, maar het wil niet echt lukken.’

‘Waarom niet’, vraagt Tia aan Tim?

‘Dat weet ik niet, hij stort in elke keer weer.’

Tia bekijkt zijn maaxsel en legt haar vinger tegen haar lip op en denkt na. Dan beweert ze; ‘Ik denk dat het zand te zacht is, misschien dat een beetje water helpt.’

Tim kijkt naar zijn oom en vraagt hem of hij water bij zich heeft, maar helaas die heeft niets meegenomen. Daarop betreft het gezichtje van Tim en zijn onderlip begint te trillen. Waarop Tia haar tas pakt en daar een flesje water tevoorschijn haalt. Meteen begint de jongen te lachen en Tia lacht met hem mee. Ze geeft het flesje aan de jongen en direct bemoeit zijn oom zich ermee en helpt hem om het zand te versterken. Beide hebben de grootste lol en de lach van de man is laag en vrolijk, een echte man vindt Tia. De lach

van Tim is hoog en sprankelend en tezamen klinken ze als een lied in de zon bedenkt Tia. Direct neemt ze van hun beide foto's, want ze kan het niet laten. Het is te mooi om niet te doen, ook al heeft ze de man niet om toestemming gevraagd. Maar dan nog de fotowedstrijd gaat alleen om kinderen en niet samen met ouders of verzorgers. Na een tijdje neemt ze afscheid en gaat verder naar andere kinderen toe. Nu heeft ze een meisje op de schommel gezien waarvan ze foto's wil maken. Ongemerkt wordt ze bespied door de man van net, die schijnbaar interesse toont, maar Tia heeft het niet door. Als ze opeens een andere hoek zoekt, heeft ze pas in de gaten dat de man naar haar kijkt, maar ze doet net of ze het niet ziet. Maar de man ziet wel dat ze hem ontwijkt, maar bekijkt haar ongegeneerd. Als Tia even later omkijkt, bekijkt ze hem eveneens ongegeneerd en ziet iets wat haar net niet is opgevallen. Hij heeft een tatoeage, die boven zijn shirt uitkomt en ook op zijn armen zit. Tia houdt niet zo van tatoeages, maar als ze eerlijk is, kent ze ook niemand met tatoeages. Als ze het volgende kind fotografeert, ziet ze dat de jongen en zijn oom weg zijn en laat ze het maar los en heeft de dag van haar leven met zoveel mooie foto's als ze heeft kunnen maken.

's Avonds bekijkt ze alle foto's van die dag en ziet er een paar hele mooie tussen staan. Maar ook ziet ze de foto's van de man, die haar aan het bekijken was, want ondanks dat ze het zelf niet in de gaten had, ziet ze op een aantal foto's van daarna dat hij haar uitgebreid heeft zitten bekijken. Want ongemerkt is hij op diverse foto's te zien, omdat dat niet altijd te vermijden is. Kinderen zijn beweeglijk en schommels staan niet stil. Op de foto's waar hij opstaat, ziet ze een man die haar aandacht weet te trekken. Ook omdat hij tatoeages heeft, die ze nu beter kan bekijken, maar nog steeds niet goed kan zien wat het voorstelt. De man blijft haar achtervolgen in haar gedachten en ze vindt hem steeds interessanter worden. Jammer dat ze zijn naam niet heeft gevraagd, maar ze zal hem waarschijnlijk toch nooit meer zien.

Die vrijdag daarop bespreekt ze met de verslaggeefster Monica, die een interview afneemt van de band, wat de bedoeling is van de fotoreportage die ze moet maken van de band op zaterdagavond. Tia heeft zoiets nog nooit gedaan, dus let ze goed op om te horen hoe het uiteindelijke plaatje eruit moet zien. Ze gaan eerst naar de repetitie van de band op zaterdagmiddag en het interview is meteen daarop met de band. Daarvan moet Tia dus ook foto's maken en dan ook nog van het optreden van de band van die avond. Het is een band, die snel groot wordt en het blad waar de verslaggeefster voor schrijft wil graag zoveel mogelijk nu al weten, voordat ze te bekend worden en daardoor ook vaak te duur. Het blad heeft niet zo'n enorme grote oplage.

Zaterdagmiddag om twee uur is Tia bij het café waar de band die avond gaat optreden. Ze loopt naar binnen en ziet de verslaggeefster meteen. Monica begroet haar en stelt haar voor aan de cafébaas, die haar hand even stevig vasthoudt.

Hij vraagt haar wat ze wil drinken en ze zegt; ‘Doe maar muntthee.’ ‘Komt eraan’, zegt hij dan.

Even later staat er thee voor haar neus en ondertussen komen er wat bandleden aan de bar staan en wordt Tia ook aan hen voorgesteld. Haar tas staat aan haar voeten en ze haalt meteen haar camera eruit.

Eén van de bandleden zegt tegen haar; ‘Rustig, niet zo snel, je hebt echt alle tijd hoor.’

‘Dat weet ik wel, maar het is altijd goed om de belichting van tevoren te weten en te meten.’

‘Het is jouw vak, dus daar wil ik niets over weten.’

‘Ik gebruik ook niet alle foto’s en deze al helemaal niet. Zoals afgesproken alleen die tijdens de interview en het optreden.’

Het bandlid spreekt uit dat hij dat prima vindt en dat hij weet wat er besproken is. Tijdens het interview maakt Tia de foto’s van alle leden apart, maar ook van hun gezamenlijk. Zelfs tijdens de gekkigheid, die ze onderling maken met elkaar, maakt Tia foto’s, want die zijn zo lekker ongedwongen. Je weet maar nooit of juist die foto’s bruikbaar zijn of zeer goed gelukt. Tia vindt het spannend, maar ook heel erg leuk om te doen en dat had ze eigenlijk niet zo verwacht. Maar ze kan ook niet al te kieskeurig zijn, ze moet tenslotte nog naam maken. Maar tot dusver bevalt haar dit wel. Als het interview voorbij is, bekijkt Tia alvast het podium. Ze vindt het best groot, ook al omdat alle instrumenten er al staan. Ze bepaalt alvast waar ze wil staan en bespreekt dit met een bandlid wat het handigst is. Ze heeft natuurlijk de repetitie wel gezien, maar dat is niet het optreden zelf. Ze besluiten daarom maar een afzetgebied te maken, zodat Tia niet omver kan worden gelopen tijdens haar sessie. Na het interview en voor het optreden eet ze in het café met Monica, maar ook met de band. Het is gezellig en aangenaam, het eten is niet van een sterrenrestaurant, maar dat hoeft ook niet. Het eenvoudige eten is prima verzorgd en smaakt Tia uitstekend.

Dan breekt de avond aan en moet Tia aan de gang. In haar afgezet gebied stelt ze haar statief op en haar camera zet ze er alvast op. Ze heeft voor die avond twee camera’s bij zich, want dan kan ze ook gerichter foto’s maken als ze langs het podium loopt. Langzaam loopt het café vol met bezoekers voor het optreden welke om negen uur begint. Het is zeer druk bij Tia’s afzetgebied, want iedereen wil vooraan staan. De band speelt voornamelijk rocknummers, dus zal er die avond veel dynamiek te zien zijn. Maar wel is Tia bezorgd om de bezoekers, die vlak bij haar staan. Nog snel bespreekt ze dit met de manager van de band, want ze is hier niet zo in thuis en dat maakt haar angstig. Dat vertelt ze de manager dan ook maar, ook al maakt

het van haar een watje. De manager zal dit even aan de band doorgeven, dan kunnen hun dat ook even tegen de bezoekers zeggen. Dat maakt Tia een stuk rustiger. Dat is het moment daar dat de bandleden één voor één het podium opkomen. De eerste stelt iedereen voor, dus ook zichzelf. Het publiek reageert leuk en enthousiast. Met de losse camera maakt ze mooie portretten van de bandleden afzonderlijk. Daarna beginnen ze te spelen en introduceren hun eerste nummer en leggen het publiek uit hoe het nummer tot stand is gekomen. Omdat Tia ook vlak bij de boxen staat, heeft ze oordoppen in, maar nog kan ze alles volgen en beleven. De band is best goed, wel niet helemaal haar stijl, maar het klinkt geweldig. Na een uur is er een pauze van een half uur en backstage maakt Tia ook nog wat foto's. Bij het slotlied gaat de zaal helemaal los en zingen hard mee. Er is ook nog een toegift en ook die zingt de zaal mee en er wordt lang geklapt. Tia is blij als het voorbij is, want het is best vermoeiend een band fotograferen. Na nog een drankje te hebben genuttigd met de band gaat Tia naar huis.

Thuis duikt ze meteen haar bed in, want ze is uitgeput. Morgen zal ze de foto's eens goed bekijken. 's Morgens is ze laat wakker en eet eerst wat voordat ze de foto's wil gaan bekijken. Tegen twaalf uur is ze druk met de foto's van de dag ervoor en ziet ze dat er hele goede en leuke foto's tussen zitten. Ze maakt meteen een schifting en zet deze op een USB-stick. De rest bewaart ze wel op een externe harde schijf. Je weet nooit of je ze ooit nog eens nodig hebt. Ze gaat later in de middag bij haar ouders langs, wat ze vaak doet op zondagmiddag. Daar vertelt ze wat ze die dag ervoor heeft gedaan. Haar vader is blij dat ze het een leuke en aangename ervaring heeft gevonden.

Op maandagmiddag heeft ze een afspraak met Monica om de foto's bij het interview en het optreden te zoeken. Monica is zeer content en als haar baas erbij komt, vertelt ze hem dat er hele mooie foto's bij zijn. Aangezien Tia en Monica al heel wat foto's bij de reportage hebben gezocht, kan ze meteen aan haar baas laten zien wat ze ervan hebben gemaakt. Hij is direct bijzonder enthousiast. Aan het eind van de week komt de reportage in het blad uit met de foto's van Tia en haar naam zal genoemd worden.

Tia weet niet wat haar overkomt, maar als het interview en het optreden van de band in het magazine staan, komen er opeens allerlei opdrachten binnen, waar ze helemaal geen rekening mee gehouden heeft. Ook wil het magazine haar een interview geven, zodat er nog een week later weer allerlei opdrachten verschijnen in haar e-mail. En dat is goed, want dat betekent dat ze bekender wordt en haar vaste lasten kan betalen. Ze is nog nooit zo blij en gelukkig geweest met haar werk.

2.

Het is nog vroeg als Brad Jenkins in het zonnetje op zijn balkon zit te pingelen op zijn gitaar. Hij zit te wachten op inspiratie voor een nieuwe song. Hij is degene, die de songs bedenkt, voornamelijk de lyrics, maar zo nu en dan ook de muziek. Vaak is het wel dat hij een idee heeft voor de muziek, maar dat Billy Mendes een uitgewerkte versie van de melodie maakt, die veel beter bij de song past. Het is een mooie dag om inspiratie op te doen. Maar dan gaat zijn mobiel. Hij ziet dat het zijn nicht is en neemt op. 'Hoi'.

Zijn nicht Aimée beantwoordt zijn begroeting. 'Hoi Brad. Heb jij eventjes voor mij', vraagt ze dan aarzelend?

'Natuurlijk altijd voor jou, wat is er?'

'Ik heb hulp nodig vanmorgen.'

‘Goed, waarmee heb je hulp nodig?’ Aimée hakkelt en Brad dringt aan waarmee hij haar zou kunnen helpen.

‘Je bent mijn laatste strohalm, want niemand anders kan helpen.’

‘Nu kom op, waar wil je mee geholpen worden’, dringt hij aan.

‘Ik heb een sollicitatiegesprek en er is niemand die op Tim kan passen.’

‘Okay, geen probleem toch?’

‘Echt, wil jij op Tim passen?’

‘Natuurlijk, alles om jou te helpen. Familie is belangrijk, meissie en jij bent maar alleen met Tim, dus als je belt, kom ik gewoon.’

‘Och Brad, je bent te lief voor deze wereld, maar moet je niet andere dingen doen voor de band of zo?’

‘Nee, niet wat even kan wachten.’

Brad broemt een beetje, want eigenlijk wilde hij graag aan zijn songs werken, maar de inspiratie was al niet zo geweldig.

‘Ik kom er meteen aan’, zegt hij tegen haar en verbreekt de verbinding.

Als Brad bij zijn nicht aankomt, staat ze al klaar om te vertrekken. Ze geven elkaar een kus op de wang en snel vertelt ze nog het één en ander, voordat ze gaat.

‘Dag, lieverd’, Aimée knuffelt haar zoon en zegt ook Brad gedag en verlaat haar huis.

‘Hey Tim, hoe is het knul?’

Ook Brad knuffelt zijn kleine neefje en geeft hem een high five. Tim is niet zo handig en probeert Brad zijn hand aan te raken, maar mist, waarop ze beide enorm om moeten lachen. Maar ja, bedenkt Brad dan, de jongen is pas vier jaar en zijn motoriek is niet op alle fronten goed.

‘Wat wil je doen Tim’, vraagt Brad?

De jongen denkt na en dat duurt eventjes, maar dan zegt hij wat hij wil.

‘Naar de speeltuin.’

‘Okay, dan doen we dat toch.’

Tim loopt meteen naar de kast en pakt een tas eruit en doet enkele dingen erin om te eten en te drinken. Dat volgend is Brad ervan overtuigd dat de jongen niet gek is, want Brad zelf zou daar niet aandenken. Dan gaan ze saampjes op weg naar de speeltuin, die niet ver weg is.

In de speeltuin aangekomen, zijn er al veel kinderen met hun moeder of vader aan het spelen. Maar er zijn er niet veel in de zandbak aan het spelen en dat vindt Tim fijn, want dan zijn er geen kinderen, die zijn plaats willen innemen. Brad neemt plaats op de rand van de zandbak, zodat hij Tim in de gaten kan houden. Na een tijdje is Tim helemaal in zijn eigen wereld bezig en ziet en hoort niet veel meer. Brad laat hem zijn eigen gang gaan, maar houdt hem wel nauwlettend in de gaten. Bijna al zijn dingen doet Brad met betrokkenheid en aandacht. Hij is niet anders gewend en zijn moeder hamert bij hem er ook op om voor zijn familie te zorgen zoveel mogelijk als dat kan. Maar anders zou Brad dat ook niet willen doen, vooral omdat zijn

vader al is overleden op een verschrikkelijke manier. Zijn zus Bri heeft het er nog steeds moeilijk mee en hangt nogal aan Brad, maar dat vindt hij niet erg. Gelukkig gaat het nu wel beter met Bri. Ze zit op AMDA Los Angeles en het gaat prima.

In zijn ooghoeken ziet hij een jonge vrouw aanlopen, die heel erg om zich heen kijkt. Ook hem bekijkt ze, maar haar aandacht gaat vooral uit naar Tim in de zandbak. Ze heeft een grote tas bij zich en haalt daar een camera uit. Schijnbaar wil ze foto's maken, maar dan zal ze toch op haar neus kijken, want dat wil hij niet toelaten. Hij moet tenslotte Tim tegen opdringeriger mensen beschermen en dat zal hij ook echt wel doen. Dan loopt de vrouw naar hem toe en vraagt welk kind van hem is. Maar Brad ontkent dat hij een kind heeft. Hij ziet haar verwarring en dan vertelt hij het volgende.

‘Maar ik ben wel hier met mijn neefje, want mijn nicht moest weg en er moest toch iemand op hem passen.’

De vrouw vraagt hem daarop of ze de jongen mag fotograferen, maar Brad is niet zo happig. Maar voordat hij tegen kan sputteren, haalt ze papieren uit haar tas en vraagt hem of hij een overeenkomst wil tekenen voor het waarborgen van de privacy van de jongen. De vrouw vraagt naar de naam van zijn neefje en schrijft deze op de papieren. Brad pakt de papieren van haar over en leest ze grondig door en hij tekent de papieren en geeft deze aan haar terug. Ze bedankt hem en bergt de overeenkomst op in haar tas en loopt meteen met de camera in haar hand naar Tim en begint meteen foto's te maken. Verwondert kijkt Brad naar de fotografe en ziet haar in volle concentratie bezig zijn. Er begint in zijn buik iets te rommelen, maar hij weet zich daarmee geen raad en doet er niets mee. Dan ziet hij dat het puntje van Tim's tong uit zijn mondhoek bungelt en hij moet daarom glimlachen. De jongen doet alles met een aandacht voor wat hij op dat moment aan het doen is. Dan hoort hij de vrouw praten met Tim, maar Tim kijkt hem even aan daarna naar de vrouw en gaat gewoon verder met zijn bouwsel. De vrouw gaat op een gegeven moment op de rand van de zandbak zitten en begint met Tim te praten. Tim geeft antwoord en na een klein tijdje vraagt Tim aan Brad of hij water bij zich heeft. Maar eigenlijk weet Tim zelf wel wat er in de tas zit, want Tim heeft hem tenslotte zelf gevuld. Maar Brad denkt dat Tim de vrouw een beetje wantrouwt en daarom naar hem is toegelopen. Brad ontkent dat er water in de tas zit na de inhoud te hebben geïnspecteerd. Dan loopt Tim weer naar de zandbak en de vrouw haalt uit haar tas een flesje water en geeft deze aan Tim. Samen met zijn oom versterkt Tim zijn bouwsel, zodat het niet meer instort. Ondertussen ziet Brad in zijn ooghoeken dat de vrouw doorgaat met foto's maken. Hij hoopt dat ze hem er niet opzet, maar hij had gelezen in de overeenkomst dat er eerst schriftelijke toestemming moet worden gegeven, voordat ze de foto's mag gebruiken. Daar moet hij Aimée even op het hart drukken dat ze dat in

niet moet goedkeuren als hij erbij staat. Ook had de vrouw beweert dat ze alleen foto's nodig had waar alleen kinderen opstaan en geen volwassenen. Ze wilde meedoen aan een wedstrijd met foto's van alleen kinderen. Dan neemt de fotografe afscheid van Tim en ook van zijn oom en loopt naar andere kinderen met hun vader of moeder toe om waarschijnlijk hetzelfde te vragen als dat ze bij Brad heeft gedaan om Tim te kunnen fotograferen.

Brad gaat weer naast zijn neefje zitten op te kijken of hij nog ergens mee moet helpen, maar hij ziet dat Tim samen met de vrouw goed zijn best gedaan heeft en prijst hem met zijn grot. Tim glundert en samen lachen ze voluit. Omdat Brad zich op dat moment ook omdraait, ziet hij dat de vrouw even opkijkt naar hen en glimlacht. Daar raakt Brad even van slag, want die glimlach schiet rechtdoor naar zijn hart. De vrouw gaat gewoon verder en heeft niets door wat haar lach met Brad heeft gedaan. Dan bericht zijn nicht dat ze naar huis komt en roept hij Tim bij zich om ook daarheen te gaan. Samen kwebbelend lopen ze weg naar huis. Eenmaal thuis verschijnt Aimée al snel en vertelt Tim dat er een vrouw hem geholpen heeft in de zandbak. Waarop Brad de kopie van de overeenkomst aan Aimée overhandigt en daarbij zegt dat als ze toestemming geeft voor gebruik van de foto's dat ze ervoor moet zorgen dat hij daar niet opstaat. Aimée weet hoe gevoelig het ligt bij Brad en belooft hem daarvoor te zorgen. Dan vraagt Brad naar haar sollicitatie, maar ze hoort later in de week of ze nog een gesprek krijgt. Het is afwachten.

Ondanks dat Brad heeft moeten oppassen zijn er wel ideeën ontstaan voor songteksten, die hij wilde gaan schrijven. Het mooie weer, maar ook Tim en de fotografe hebben hem geholpen zonder dat ze zelf wisten. Op zijn balkon schrijft Brad zijn teksten op papier, die hem zijn opgekomen. Ook de melodie lukt wonderbaarlijk en klinkt in zijn oren heel goed. Maar eens kijken vanavond als hij met de band repeteert wat hun ervan vinden. Eerst maar eens kijken wat hij gaat eten, want koken is een hobby van hem. Zijn moeder wilde graag dat haar kinderen zouden leren koken, zodat ze goed voor hunzelf konden zorgen als zij er niet meer zou zijn. Onderweg van Aimée en Tim naar huis heeft hij boodschappen gedaan, zodat er weer van alles in zijn koelkast zou liggen waar hij uit zou kunnen kiezen. Na het weekend is het meeste altijd op, omdat ze meestal wel één of meer optredens hebben met de band. Na een smakelijke maaltijd te hebben gemaakt, eet hij aan zijn keukentafel en neemt er een biertje bij. De repetitie is toch dichtbij en hij hoeft daarvoor niet te rijden.

Bij de drummer van de band Barto Welsh kunnen ze lekker repeteren zonder dat andere mensen er last van hebben. Barto heeft een mooie ruimte gemaakt om te oefenen en daar zijn ze blij mee. Tegen acht uur vertrekt Brad met zijn gitaar op de rug en loopt met een heerlijk ondergaande zon

door de stad naar de woning van Barto. Daar aangekomen ziet hij dat iedereen er al is en kunnen ze meteen beginnen.

‘Hoi allemaal’, begroet Brad hun.

Eén van de mensen in de band is zijn eigen zus Bri en haar kust hij op de wang. Bri is de leadzangeres en Brad, die ook goed kan zingen, zingt soms met haar een lied mee, meestal als tweede stem, maar heel soms ook alleen en neuriet ze alleen maar of is Bri juist de tweede stem. Meteen laat Brad zijn geschreven liedjes horen en Billy haakt daar direct op in met zijn versie van de melodie. Nadat iedereen zijn mening heeft kunnen geven, komen ze tot een bevredigende uitkomst. Vandaag nemen ze de liederen van a tot z ook direct op, zodat ze dat als nieuwe song kunnen laten horen. Billy is vaak met zijn midi-apparaat bezig en daarmee kan hij alles ook opnemen. Hun band kan alles doen zonder dat ze direct een opnamestudio nodig hebben. Na de repetitie nemen ze nog een drankje behalve Bri, die nog moet studeren. Met een voldaan gevoel vertrekt hij naar huis.

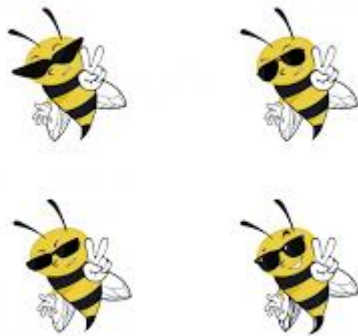
Thuis gaat Brad niet meteen naar bed, want hij werkt vanuit huis. Hij kijkt in zijn e-mail wat voor werkzaamheden hij moet doen en ziet dat hij foto's moet bij zoeken voor een artikel van een band, die afgelopen zaterdag zijn genomen. Voor het magazine schrijft hij leuke artikelen op gebied van muziek en zang. Dit artikel heeft hij niet kunnen afnemen, want zijn band hadden zaterdag zelf een optreden. Maar Monica, die voor dit artikel de interviews heeft afgenomen, heeft haar verslag aan hem doorgegeven met de daar bijbehorende foto's. Hij leest in de e-mail dat het magazine, genaamd "Music", een andere fotograaf in de arm hebben genomen, omdat de vorige meer neukte met bandleden dan dat er professionele foto's gemaakt werden. Brad heeft die fotograaf altijd al een belediging gevonden voor "Music". De verslaggeving is meestal van hele hoge kwaliteit en dan neem je een aftandse fotograaf. Dan spreekt zo'n interview in een mooi magazine ook niet, dus Brad is het er mee eens dat ze een andere fotograaf hebben gevonden. Maar als hij de foto's bekijkt, ziet hij direct het van zijn beeldscherm afspat. Wat een geweldige reportage heeft de fotograaf gemaakt! THIS.IS.AWESOM. Als hij langs de foto's scrolt, ziet hij geen één foto, die hij niet wil gebruiken voor zijn reportage. Helaas heeft hij geen naam bij de foto's staan en weet dus ook niet hoe de fotograaf heet. Als hij zijn artikel instuurt, moeten de redactie zelf maar de naam toevoegen. Het is niet anders.

Maar alle foto's kan hij niet in zijn artikel gebruiken, dus zal hij toch maar een beperkt aantal kunnen uitkiezen. Hij zoekt de foto's die het best bij het artikel aansluiten. Na veel gepuzzel weet Brad een mooie reportage te maken met hele mooie foto's, die van de bladzijde zullen afspatten als het gedrukt is. Hij is behoorlijk tevreden met wat hij op zijn beeldscherm heeft staan. Schijnbaar zijn mooie foto's een reden om een geweldig artikel te

kunnen schrijven vindt Brad zelf. Voordat hij gaat twijfelen, stuurt hij de reportage naar de redactie van “Music”. Nu maar afwachten!

Maar als hij wakker wordt de volgende ochtend van zijn mobiel, die maar af blijft gaan, neemt hij eindelijk op. Het is redacteur van “Music”. Die is zo blij met de hele reportage dat hij bijna begint te hyperventileren. Als Brad zijn mobiel neerlegt, merkt hij pas op dat hij weer vergeten is te vragen wie de fotograaf nu was. Ach hij leest het magazine wel als hij aan de eind van de week uitkomt.

Met de band repeteren ze zoveel mogelijk en als Bri kan, doet ze mee, maar als ze te druk voor school is, dan laat ze verstek gaan. Maar voor vanavond heeft ze afgezegd, omdat ze een optreden heeft op school voor een cijfer. Dus voor haar heel belangrijk. Brad heeft samen met de leden van de band een naam voor hun band gevonden. “FOUR BEES”. Hun voornamen beginnen namelijk allemaal met een B. Er moet alleen nog wel een logo gemaakt worden. Daar heeft Brad een voorbeeld van gemaakt, het zijn vier bijen met een zonnebril op. Zelf vond hij het nogal hilarisch. Hopelijk vinden de andere dat ook.

Dan besluit Brad om het voorbeeld in de groepsapp door te sturen, zodat ook zijn zus deze heeft. Meteen reageren Billy, Barto en Bri dat ze helemaal een geweldig logo vinden en dat hij daar maar mee aan de slag moet gaan om uit te werken voor de website, de advertenties en om naar boekingsbureaus te kunnen sturen. Ook stuurt Brad deze naar Rico Cox hun manager en zelfs deze man vindt het een prachtig logo.

Op vrijdag komt zijn artikel uit in het magazine “Music”. Meteen komen er op de website van het magazine waanzinnige reacties op Brad zijn artikel, maar er zijn ook vele reacties op de foto's, die erbij staan. Woorden zoals “Mooi”, “Waanzinnig”, en nog meer van dat soort reacties zijn niet van de lucht en Brad is zeer content met zijn reportage, die hij gemaakt heeft. Lovende kritieken is Brad niet echt gewoon, maar als hij gewoon thuis is,